

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený X,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovaném **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
u: **sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem**,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUUK/95800/2019/UPS-4,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUUK/95800/2019/UPS-4, a rozhodnutí Městského úřadu Vejprty ze dne 21. 6. 2019, č. j. MU-VEJ/83/2019/taj, **se zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 4. 2022, č. j. 15 A 133/2019-81, je žalovaný povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUUK/95800/2019/UPS-4, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vejprty (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 21. 6. 2019, č. j. MU-VEJ/83/2019/taj (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím povinný subjekt podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), částečně odmítl žádost žalobce ze dne 29. 1. 2019, a to v bodě č. 6, který se týkal „*poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti*“ s odůvodněním, že požadovanou informací nedisponuje. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a nařídil povinnému subjektu poskytnout žalobci vyžádané informace. Zároveň požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl, že rozhodnutí povinného subjektu nebylo dostatečně odůvodněno dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006- 63, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109. Konstatoval, že již v odvolání namítal, že rozhodnutí povinného subjektu bylo nedostatečně odůvodněno, neboť povinný subjekt v něm neprokázal, že vyvinul úsilí k dohledání vyžádaných informací. Žalovaný se v odvolacím řízení s odvolací námitkou žalobce nevypořádal a odůvodnění rozhodnutí nedoplnil. Žalobce pokračoval, že požadavek na to, aby správní orgán prokázal náležité úsilí o vyhledání informace, vyplývá z § 68 odst. 3 správního řádu a na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41.
3. Žalobce dále ve vztahu k nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu namítl, že povinný subjekt v něm nedoložil, že nemá povinnost informací disponovat. Z rozhodnutí žalovaného ani z prvostupňového rozhodnutí podle názoru žalobce žádným způsobem nevyplývá, jakým způsobem, a zda vůbec se povinný subjekt snažil zjistit, zda informacemi disponuje. Tento požadavek dle žalobce rovněž vyplývá z § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67. Žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že povinný subjekt dostatečně prokázal, že vyvinul úsilí k dohledání vyžádaných informací, a to tím, že v písemnosti ze dne 25. 4. 2019 uvedl, že požadovanou informaci nemá k dispozici. Toto tvrzení podle žalobce není samo o sobě dostatečně průkazné a neobsahuje přezkoumatelný popis postupu, jak bylo zjištěno, že povinný subjekt informací nedisponuje.
4. Žalobce též uvedl, že výroková část napadeného rozhodnutí nevyplývá z úvah uvedených v odůvodnění. Výrokem povinný subjekt částečně odmítl žádost o informace ze dne 29. 1. 2019, zatímco odůvodnění rozhodnutí se týká již výlučně žádosti ze dne 19. 2. 2019. Žalobce pokračoval, že žalovaný si tohoto rozporu všiml, ale skutkové závěry povinného subjektu nezpochybnil a chybně je považoval za použitelné v řízení o žádosti o informace ze dne 29. 1. 2019.
5. Žalobce poté nesouhlasil ani s názorem žalovaného, že povinný subjekt informací nedisponuje, neboť nevyřizoval předmětnou stížnost, a tudíž nemůže disponovat písemnostmi, kterou byl stěžovatel žalobce vyrozuměn o vyřízení stížnosti. K tomu žalobce doplnil, že povinné subjekty mohou disponovat řadou písemností, které samy nevytvořily.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalobce závěrem uvedl, že byl zkrácen na svém právu na informace, které je zaručeno čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to nezákonným rozhodnutím žalovaného, který nedostal své povinnosti zjednat nápravu a neochránil žalobce před nesprávným rozhodnutím povinného subjektu. Rozhodnutím žalovaného tak došlo k faktickému odepření informace.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že lze žalobci přisvědčit v tom smyslu, že odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu je poměrně stručné. Konstatoval, že důvodem odmítnutí části žádosti žalobce uvedené pod č. 6 bylo zjištění povinného subjektu, že požadovanou informací nedisponuje a žalovaný tvrzení o neexistenci informací neměl důvod zpochybňovat. Dodal, že z § 3 odst. 3 InfZ lze dovodit, že se poskytování informací podle InfZ vztahuje k poskytování informací, které fakticky existují, nikoli poskytování neexistujících informací.
8. K námitce žalobce, že povinný subjekt neprokázal, že vyvinul úsilí k dohledání vyžádaných informací a nezabýval se tím, zda má povinný subjekt povinnost vyžádanými informacemi disponovat, žalovaný uvedl, že požadovaná informace uvedená pod číslem 6 podané žádosti se váže na informaci, kterou žalobce požadoval pod číslem 1 a která se týkala podnětu žalobce ze dne 18. 12. 2015. Žalovaný dovodil, že pokud povinný subjekt nevyřizoval stížnost ve věci podnětu k Městskému úřadu Vejprty, stavebnímu úřadu, ze dne 18. 12. 2015, nemá k dispozici písemnost, kterou by byl žalobce vyrozuměn o výsledcích řešení tohoto podnětu. Rovněž nemá povinnost takovou informaci mít. K žalobním důvodům, které žalobce vznesl již v průběhu správního řízení, žalovaný dále odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Další vyjádření žalobce a žalovaného

9. Žalobce v replice ze dne 19. 9. 2019 zopakoval žalobní námitky a uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření převážně opakoval svou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a k řadě žalobních bodů se nevyjádřil vůbec. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že na základě definice v § 3 odst. 3 InfZ neměl žalovaný důvod zpochybňovat tvrzení povinného subjektu o tom, že vyžádanou informací nedisponuje. Podle názoru žalobce měl povinný subjekt povinnost předmětnou stížnost vyřídit, tedy rovněž disponovat vyžádanými informacemi. Žalobce poukázal na § 175 správního řádu upravující postup správních orgánů při vyřizování stížností. Stížnost ze dne 18. 12. 2015 směřovala proti stavebnímu odboru městského úřadu, proto měl povinný subjekt, kterým je právě městský úřad, stížnost vyřídit a informací disponovat. Žalobce k povinnosti povinného subjektu uvedl, že měl přesvědčivě ukázat, že vyvinul náležité úsilí o vyhledání informace a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
10. Ve svém podání ze dne 9. 12. 2020 označeném jako „Doplnění žaloby“ žalobce popsal skutečnosti, které předcházely podání žaloby. Uvedl, že on i jeho matka jsou již několik let při své chatařské rekreaci v obci Kovářská dlouhodobě obtěžováni imisemi z provozu blízkého pilařského závodu „Pila Kovářská“, která je provozována v rozporu se zákonem. Od roku 2015 se hluchost provozu zvýšila z důvodu výměny vrat v areálu pilnice. Podnětem ze dne 18. 12. 2015 na to žalobce upozornil a požádal stavební úřad o prošetření, zda výměnou vrat nedošlo k porušení stavebního zákona. Žalobce nebyl o způsobu vyřízení podnětu vyrozuměn a dne 21. 10. 2017 podal u stavebního úřadu stížnost, ve které upozornil na předchozí nesplnění informační povinnosti. Žalobce má tedy důkaz, že stížnost byla žalovanému doručena, a to je přehled datových zpráv doručených do datové schránky povinného subjektu. V této stížnosti právní zástupce žalobce upozorňoval na nesplnění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

informační povinnosti podle § 42 správního řádu. Povinný subjekt však na stížnost nereagoval. Žalobce se následně za účelem získání podkladů pro podání podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu rozhodl uplatnit své právo na informace podle InfZ, přičemž tak učinil předmětnou žádostí ze dne 29. 1. 2019. Žalobce dále zdůraznil, že největší zájem na získání vyžádaných informací má žalobce sám, nikoli jeho právní zástupce.

11. V podání ze dne 16. 8. 2023 žalovaný uvedl, že žalobce požadoval „poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti“. Přehled datových zpráv předložený žalobcem není v této věci relevantní. Žalovaný proto setrval na svém názoru, že není dán důvod rozporovat názor povinného subjektu, že informací požadovanou pod bodem 6 žádosti nedisponuje, neboť se jedná o neexistující informaci.
12. Žalobce ve svém podání ze dne 15. 9. 2023 uvedl, že se svou matkou Mgr. S. W. vedli a vedou od roku 2014 u zdejšího soudu více sporů podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Všechny spory souvisí s pilařským závodem Pila Kovářská, jehož provoz se významně dotýká oprávněných zájmů žalobců. Až na tři výjimky je předmětem žalob ochrana práva žalobců na informace. Přibližně od roku 2022 zdejší soud přiznává oběma žalobcům jen náhradu ve výši soudního poplatku a cestovních výdajů. Z množství žalob soud usuzuje, že žalobci vedou „spor pro spor“ a nezabývá se argumentací, kterou žalobci tvrdí a dokládají legitimní důvody konkrétních žádostí o informace. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2023, č.j. 3 As 245/2022-38, ve kterém byly náklady řízení Mgr. S. W. přiznány a na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. 7. 2023, č. j. 11 C 104/2022-68, v němž byl odmítnuta argumentace, že žalobce vede „spor pro spor“.

Ústní jednání soudu

13. Právní zástupce žalobce se z jednání soudu dne 24. 10. 2023 omluvil, stejně jako žalobce.
14. Pověřený pracovník žalovaného setrval při jednání soudu na dosavadních stanoviscích.
15. Soud podle § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl k návrhu žalobce dokazování sdělením Městského úřadu Vejprty ze dne 18. 3. 2020, č. j. MU-VEJ/916/2020/VVS, s přílohou přehledu příchozích zpráv do datové schránky Městského úřadu Vejprty dne 21. 10. 2017 (č. l. 61-62 soudního spisu).
16. Soud naproti tomu pro nadbytečnost neprovedl dokazování navržené žalobcem, a to rozhodnutím Městského úřadu Vejprty ze dne 21. 6. 2019, odvoláním ze dne 27. 6. 2019, rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2019 s doručenkou, neboť jsou tyto dokumenty součástí správního spisu, přičemž správním spisem se dokazování v soudním řízení správním neprovádí a obsah správního spisu byl při jednání referován. Dále soud pro nadbytečnost neprováděl dokazování leteckým snímkem obce Kovářská s vyznačením domu č.p. 132 a pilařského závodu, záznamem webové prezentace pilařského závodu, záznamem zvuku katru v objektu pilnice snímaným u domu č. p. 132, záznamem zvuku motorové pily na manipulační ploše před pilnicí snímaným u domu č. p. 132, rozhodnutím o nařízení prvního zkušebního provozu, rozhodnutím o nařízení druhého zkušebního provozu, rozhodnutím o správním deliktu ze dne 8. 10. 2013, příkazem ze dne 9. 9. 2020, vybranými důkazy o provozu pily v roce 2014, 2016, 2018, 2019, 2020, záznamy AK z 20. 8. 2012 a ze dne 9. 11. 2012, výslechy žalobce, Mgr. S. W., M. B., N. B., podnětem ze dne 18. 12. 2015, a to vzhledem k tomu, že dosavadní dokazování postačuje k rozhodnutí o předmětu řízení, kterým není provoz pilařského závodu, ale poskytování informací. Dále soud neprovedl dokazování rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2023, č. j. 3 As 245/2022-38, který je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu znám z úřední činnosti, dále neprovedl dokazování rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 30 Cdo 2531/2016-229, neboť se jedná o odkaz na obecný judikát, přičemž judikaturou k právním otázkám se dokazování neprovádí. Dále soud neprovedl dokazování ani rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. 7. 2023, č.j. 11 C 104/2022-68, neboť případy žalobce jsou soudu dostatečně známy a předmětem rozhodování obvodního soudu byl nárok na náhradu nemajetkové újmy spočívající v nepřiměřené délce řízení před zdejším soudem, což se zjevně míjí s předmětem nyní posuzovaného případu.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Soud nejprve konstatuje, že ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 13. 4. 2022, č. j. 15 A 133/2019-81, kterým žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 6 As 102/2022-33, tak, že uvedený rozsudek zdejšího soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V tomto zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobce v doplnění žaloby uvedl, že jeho stížnost byla povinnému subjektu doručena dne 21. 10. 2017, a jako důkaz předložil přehled datových zpráv, které byly povinnému subjektu doručeny. Uvedení dne a způsobu doručení podání umožňuje toto podání dohledat a ověřit, zda je k němu veden spis, a pokud ano, zda se v něm nachází písemnost informující o způsobu vyřízení tohoto podání (stížnosti). V dalším řízení je krajský soud povinen se vypořádat s touto argumentací žalobce. Dále se Nejvyšší správní soud ztotožnil s námitkou žalobce, že povinný subjekt může mít i písemnosti, které sám nevytvořil. Povinný subjekt musí – aby dostal povinnosti přezkoumatelně doložit úsilí nalézt tuto informaci – v první řadě přezkoumatelně doložit, zda se mu podařilo dohledat tento podnět. Následně musí přezkoumatelně doložit, jaký byl další osud tohoto podnětu – tedy zda mu bylo přiděleno číslo jednací či k němu byl vytvořen spis, zda byl tento podnět postoupen jinému orgánu, a konečně zda se v tomto spisu požadovaná informace (písemnost informující žadatele o vyřízení podnětu) nachází či nikoliv. Bez toho nelze přezkoumat, zda požadovanou informaci má či nemá k dispozici. Dle Nejvyššího správního soudu naopak není důvodná námitka, že městský úřad musí disponovat písemností o vyřízení stížnosti, neboť byl povinen stížnost vyřizovat a důvodná není ani námitka týkající se chybného označení data žádosti o informace, neboť jde o chybu v psaní. Úkolem krajského soudu v dalším řízení je tedy posoudit nejprve opodstatněnost námitky žalobce, že dne 21. 10. 2017 doručil povinnému subjektu svou stížnost. Na tomto základě pak musí krajský soud vyhodnotit, zda v řízení před správními orgány bylo přezkoumatelně doloženo úsilí povinného subjektu požadovanou informaci dohledat.
19. Na tomto místě zdejší soud podotýká, že je v řízení podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve výše citovaném rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Soud pak předesílá, že po opětovném přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že předmětná žádost žalobce o informace adresovaná povinnému subjektu ze dne 29. 1. 2019 se týkala vyřízení podnětu ze dne 18. 12. 2015, který žalobce adresoval Městskému úřadu Vejprty, stavebnímu úřadu. Žádost obsahovala celkem 6 bodů. Přípisem ze dne 25. 4. 2019 povinný subjekt informace požadované pod body 1 – 5 poskytl a bod 6 týkající se „*poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti*“ odmítl nesprávnou formou, tj. neformálním sdělením, že písemnost nemá k dispozici, a žádost proto v tomto bodě odmítá. Žalobce proti tomu podal dne 29. 4. 2019 stížnost k žalovanému, na kterou žalovaný reagoval tak, že povinnému subjektu rozhodnutím přikázal, aby bod 6 žádosti žalobce do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí vyřídil. Na základě toho vydal povinný subjekt dne 21. 6. 2019 prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobce částečně odmítl a to v bodě 6 s odůvodněním, že požadovanou informaci nedisponuje. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, ve kterém namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť povinný subjekt podle názoru žalobce neprokázal vyvinuté úsilí k dohledání informace a nezabýval se tím, zda mu ze zákona nevyplývá povinnost informací disponovat. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUUK/95800/2019/UPS-4.
22. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že rozhodnutí povinného subjektu bylo nedostatečně odůvodněno, neboť z něj není zřejmé, zda povinný subjekt vyvinul dostatečné úsilí k dohledání vyžádaných informací a rovněž z něj nevyplývá, že povinný subjekt nemá povinnost vyžádanými informacemi disponovat. Těmto námitkám soud nepřisvědčil.
23. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
24. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud předně konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
25. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“.

26. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
27. Soud konstatuje, že v tomto případě povinný subjekt odmítl poskytnout informace s odůvodněním, že požadovanou informací nedisponuje. V uvedeném případě tedy došlo k odmítnutí poskytnutí informace z tzv. faktického důvodu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56). Je pravdou, že odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu je velice stručné a neobsahuje nic bližšího k tvrzení, že předmětnou informací povinný subjekt nedisponuje. Jak však uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 5. 2009, č. j. 6 Ads 26/2009-67, stručnost rozhodnutí nemusí znamenat jeho nepřezkoumatelnost. V tomto směru pak bylo rozhodnutí povinného subjektu doplněno rozhodnutím žalovaného, který v odůvodnění vysvětlil, že povinný subjekt částečně odmítl žádost v bodě 6 z faktického důvodu, jelikož předmětnou informací nedisponuje a povinný subjekt podnět ze dne 18. 12. 2015 nevyřizoval, neměl tedy k dispozici písemnost, kterou by byl žalobce vyrozuměn o výsledcích řešení tohoto podnětu. Žalovaný tak v odvolacím řízení napravil stručnost odůvodnění povinného subjektu. Rozhodnutí povinného subjektu tedy bylo přezkoumatelné, neboť důvody odmítnutí části žádosti jsou z odůvodnění zřejmé a rozhodnutí vyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu.
28. Z provedeného dokazování před soudem poté vyplynulo, že dne 21. 10. 2017 byla do datové schránky povinného subjektu doručena z datové schránky JUDr. Jana Waltera písemnost označená jako *„Stížnost na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, ve věci podnětu z 18. 12. 2015 k šetření porušení rozhodnutí o zkušebním provozu v souvislosti s výměnou vrat v objektu na parc. č. st. X v k. ú. X“* (přijato dne 23. 10. 2017). Z uvedeného je patrné, že stížnost ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 byla podána u povinného subjektu, přičemž se toto zjištění dostalo do přímého rozporu se sdělením povinného subjektu ze dne 25. 4. 2019, ve kterém bylo uvedeno, že taková stížnost nebyla zaevidována ani vyřizována, na což navazovalo rozhodnutí povinného subjektu v nyní projednávané věci ze dne 21. 6. 2019, a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného vycházející z neexistence stížnosti. V daném případě měl tedy povinný subjekt vysvětlit, jak s podanou stížností naložil a přezkoumatelně doložit i úsilí požadovanou informaci (písemnost) nalézt. Tyto skutečnosti však rozhodnutí ani správní spis žalovaného či povinného subjektu neobsahují.
29. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že povinným subjektem tvrzený skutkový stav, že neexistuje písemnost, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 týkajícího se zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“ po doplnění dokazování před soudem nemá oporu ve spise podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaný tento závěr aproboval, a zatížil tak žalobou napadené rozhodnutí stejnou vadou.
30. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy soud výrokem I. rozsudku žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V rámci dalšího řízení je žalovaný vázán

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Jelikož bylo předmětnou vadou řízení stíženo i rozhodnutí povinného subjektu, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. také ke zrušení tohoto rozhodnutí.

31. Podle § 16 odst. 6 InfZ při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.
32. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci však za stávajícího stavu nelze uzavřít, že zde neexistují další zákonné důvody pro odmítnutí poskytnutí informací, neboť žalovaný ani povinný subjekt nepostupovali při vyřízení stížnosti žalobce zákonným způsobem. Soud proto nemohl nařídít poskytnutí informací dle § 16 odst. 6 věty druhé InfZ.
33. Žalobce měl v projednávané věci konečný úspěch, a proto soud výrokem II. v souladu s § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku v celkové výši 8 000 Kč, která se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu a z částky 5 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit v obvyklé lhůtě.
34. Soud žalobci nepřiznal plnou náhradu nákladů řízení, neboť jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Soud totiž nemůže odhlížet od kontextu celé rozhodované věci „Pila Kovářská.“ Soud eviduje celkem 150 soudních sporů v souvislosti s „Pilou Kovářská, které vedou žalobce, Mgr. S. W. a JUDr. Jan Walter. Právní zástupce JUDr. Jan Walter zastupuje žalobce či Mgr. S. W. v obdobných řízeních opakovaně. Všichni tři uvedení jsou v příbuzenském poměru, jak je soudu známo z vyjádření v této věci, jakož i z podání ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 46/2019.
35. Soudu je též známo, že žalobce a Mgr. S. W., zastoupeni stejným právním zástupcem, jako v nynější věci vedli či stále vedou řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž požadovali pokaždé poskytnutí informací dle InfZ. V některých sporech je požadováno poskytnutí podání, které dříve učinila jedna ze tří shora jmenovaných osob. Například jenom ke Krajské hygienické stanici Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem bylo podáno celkem 172 podání od Mgr. S. W., Ing. T. W. a JUDr. Jana Waltera, jak je zřejmé z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2022, sp. zn. 15 A 107/2019. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 5. 2022, sp. zn. 15 A 130/2019, též vyplývá, že uvedená trojice podala k Ministerstvu pro místní rozvoj od roku 2015 celkem 1 042 podání.
36. Ostatně i z provedeného dokazování v této věci vyplývá, že JUDr. Jan Walter zaslal do datové schránky povinného subjektu ve dnech 20. 10. 2017 a 21. 10. 2017 celkem 11 podání z toho 9 označených jako stížnost.
37. Obdobná situace je i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobkyně, případně Ing. T. W., oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíce ledna až dubna 2019 podali ve věci „Pila Kovářská“ u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle InfZ, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobkyně, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených osob. V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že „*skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.*“

38. Ve věci „Pila Kovářská“ tedy bylo podáno řádově tisíce podání vůči orgánům veřejné správy a byly vedeny stovky sporů (soudu jsou z úřední činnosti známy i další subjekty vůči nimž činí uvedená trojice podání, např. Policie České republiky, Zdravotní ústav v Ústí nad Labem). Je věcí právního zástupce a jeho klientů, jakou procesní strategii při jednání s orgány veřejné moci zvolí, aby dosáhli svého cíle, nicméně pokud i přes uvedené množství podání nejsou žalobce a Mgr. S. W. stále spokojeni s výsledkem, nezbyvá než konstatovat, že se jedná nejméně o nesprávnou strategii právní pomoci či vedení „sporu pro spor“. V takovém případě náhrada nákladů právního zastoupení žalobci nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. října 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.